Ч. 259 Субота 18 (30) падолиста 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплат почтовой.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

З Ради державної

В доповненю до справозданя з послідного засіданя Палати послів подаємо тут тепер основнійше пильне внесенє пос. Шайхера і відповідь президента міністрів ґр. Баденього.

Пос. Шайхер поставив пильне внесенє, в котрім жадав установленя комісиї з 18 членів для розсліджена, чи правдою єсть, що в день незатвердженя вибору дра Люеґера не задержувано телеґрам, котрі о тім доносили і чи правда, що войско не було в той день сконсиґноване.

В тім внесеню сказано, що давнійше заявлене президента мінїстрів стоїть в суперечности з фактами. Внескодавець розвідував ся і довідав ся, що згаданого дня дійстно кілька відділів войска віденьскої залоги мусїли на окремий приказ (Reservatbefehl) стояти готові а кождий вояк з тих відділів дістав дня 6 падолиста по 100 острих патронів. Відділи полку піхоти ч. 66 і полку босаньского в касарни Франц Йосифа, дальше по одному батальонови піхоти в кождій касарни, одна шкадрона в касарни на Реннвеґу і дві шкадрони кавалериї в касарни на Йосефштадті мали скріплену готовість. Того самого дня доставлено із складу в Сіммерінґу шрапнелї і ґранати до арсеналу у Відни для розданя їх поодиноким відділам артилериї. Дня 6 падолиста о 5 год. по полудни покликано з трох відділів сторожи поліцийної по одному інспекторови і 10 мужа до дирекциї поліциї і так около чверть на 9 год. стояло там вже готових около 50 людий. Дня 7 падолиста була половина поліциянів вільних того дня від служби сконсиґнована; дня 8 падолиста була вже лиш четверта часть сконсиґнована. Дальше сконстатовано, що видавцеви Deutsche Ztg. задержано в уряді телеґрафічнім телеґраму з вістию о незатвердженю вибору дра Люеґера. Дня 16 падолиста, в день паради над розвязанем ради громадскої, стояло в дирекциї поліциї 150 людий сторожи поліцийної в поготовю а в других сторонах міста по 20, 25, 30 і 50 людий.

На то внесенє Шайхера відповів президент мінїстрів ґр. Бадені: Я не можу анї слова відкликувати з того, що сказав тут недавно в сїй самій справі. Правительство не жадало від властий войскових ніякої асистенциї і то не лиш того дня, але взагалі ніколи від коли оно стоїть при кермі. Правительство не лиш не жадало ніякої асистенциї, але взагалі не порозумівало ся з властями войсковими в справі якої небудь асистенциї. Але можу також завірити вис. Палату, що й самі власти войскові не заряджували ніякого анї повного анї частко-вого консиґнованя, анї також взагалі ніякого поготовя, виходячого поза щоденні рами, або т. зв. строгого поготовя. Маю честь заявити панам дальше, що навіть звичайний щоденний вихід вояків не був ніяк обмежений і що взагалі щоденне службове занятє залоги було того дня таке саме, як і кождого иншого дня. Коли-ж того дня розійшла ся була чутка в противнім напрямі, то я не можу на то нічого сказати, як хиба: Нехай наведуть імена тих, котрі знають щось иншого. З того що я тут тепер сказав, думаю, буде вис. Палата могла і схоче зрозуміти, що коли не було навіть наміреня жадати від властий войскових якої асистенциї, то й всякі здогади не мають ніякої основи і показують ся зовсім безпредметовими.

При сїй нагоді уважаю за свій обовязок заявити вис. Палатї, що коли-б я після мого субєктивного хоч би й хибного погляду уважав за потрібне зарядити якісь войскові міри, то не вагав би ся анї трошки сказати то тут зовсім отверто вис. Палатї. Правительство має обовязок старати ся о удержанє спокою і порядку. Отже, мої панове, коли-б я й похибив, і коли-б я — що не стало ся — видів ся був спонуканим зарядити якісь войскові міри осторожности, то я би не вагав ся признати ся і я переконаний, що ви, панове, сказали би що найбільше, що я був більше осторожний, як потреба і я би абсолютно не потребував побоювати ся докору вис. Палати.

Коли я вже при слові, то хочу вернути ще до того питаня, котре пос. Люеґер кілька разів ставив до мене. Коли правительство предложило причини незатвердженя дра Люеґера, не мало оно абсолютно особистого моменту перед очима, лиш спосіб поступованя дра Люеґера в публичнім житю; позаяк др. Люеґер єсть членом високої Палати, думало правительство, що мусить щадити о стілько особистий момент, що уважало за свій обовязок держати ся зовсім природної резерви в критицї публичної діяльности того ж посла. Правительство мусить завсїгди держати ся тої засади, що треба оглядати ся лиш на політичне становище кождого чоловіка в політицї, і то проти сумного звичаю, котрий зачинає вже в небезпечний спосіб вкорінювати ся. Коли не будемо уміли зробити виразної ріжницї між публичним а приватним житєм, пошкодимо цілому нашому парламентаризмови. Длятого то я не відповідав нічого, коли до публичної дискусиї втягнено навіть приватні розговори.

На ті слова президента мінїстрів сказав Шайхер, що він того дня, коли дра

---

3)

На склонї житя.

(Сільский образок І. Грдіни — З ческого)

(Дальше).

— Отсе менї подобає ся! — говорив сьвященик до Марти. — У мене більше варта спрацьована рука як виніжнена. Правда Марто, що так? Клярка певне дістала би й богатійшого жениха, але не ліпшого.

— Твоя воля є моєю волею! — відповідала Марта. — Хто опікує ся, той має право рішати. Ти старший як я, мудрійший, знаю, що бажаєш Клярцї лише найліпшого. Гріх був би, як би я з тобою не годила ся.

— Що ви сказали, матусю? — спитала Клярка ведучи Кирилка з альтанки за руку.

— Що я сказала? — Як будете все так любити ся як доси, то можуть другі прийти подивити ся, як виглядає правдиве щастє.

Клярка пустила руку Кирилка, спустила очи і помимо смерку видко було, як їй вибігли румянцї на лици.

— Я буду Клярку до смерти любити! — сказав Кирилко тихо.

То було перше его слово, що говорив о любви. Диво! Любив Клярку з цілої душі, але за всї скарби сьвіта не сказав би їй того. А тепер сказав то так торжественно, а до того перед пан-отцем, перед Мартою!

Клярка ще низше склонила голову.

Кирилко вже жалував свого слова, але було за пізно. Однако щоби вивести любку з заклопотаня, сказав чим скорше „добра ніч“ і пустив ся до Тужетина. Ідучи чув, як ему легко стало по тім, що признав ся.

Але не минула ще й година, як Кирилко знов гнав до Каменицї. Не пішки, — возом і кіньми господаря Замецкого їхав так скоро, що аж іскри сипали ся з підков, немов би конї бігли крізь рій сьвятоіваньских мушок, а підкови дзвонили о тверду, камінну дорогу — як коли-б дзвони по умерци. Инший бояв би ся, що віз кождої хвилї виверне ся, але Кирилко підганяв ще конї бичем. За хвилю був в Каменици і чим скорше заїхав на приходство. Сьвященик прискочив до вікна, отворив і вихилив ся.

— То ти знов, хлопче?

— Я, пан-отче, будьте ласкаві зберіть ся скоро, я приїхав по вас; просять вас з сьв. Дарами! Спішіть ся, пан-отче, Замецка конає!

— Господи Боже! Тота здорова, сильна жінка? Що їй стало ся?

— Замецкий єї застрілив....

— Застрілив?

— Та він, правда, нехотячи, з неосторожности, але смерть на то не питає. — Будьте ласкаві скоро, пан-отче!

Сьвященик побіг до церкви по сьв. Дари.

— То правда, Кирилку? — питала наполохана Клярка, вийшовши з матерю на подвіре.

— Перед годиною ще сьміяла ся, а тепер. — Кобя лиш пан-отець надійшли!

— Небезпечно ранена?

— Цілий набій в грудях. Бідний Замецкий! — Волосе собі з голови рвав а плакав як мала дитина. Та й не диво, так довго з собою в згоді жиють. Від коли я там служу, то за цілий час не чув від них злого слова. Довго були самі, аж торік уродилась їм донечка, тепер біднятко буде сиротою. Но, пан-отець вже тут, — добра ніч, Клярко. Я ще раз тут приїду, але ти певне будеш вже спати. Добра ніч!

Як їзда до Каменицї була відважна, то назад до Тужетина їхав Кирилко як божевільний. Малий камінь, найменший вибій в дорові а оба погибли би.

Але доїхали щасливо. Кирилко заїхав на подвіре, навернув конї і став коло них, а пан-отець пустив ся до хати. Там війшло ся між тим майже ціле село, ледве міг протиснути ся.

Коло вікна на ліжку спочивала молода Замецка. З боку стояв лікар з Геруца, що також приїхав лише-що перед хвилею, і держав завинений в платку лід на кровавій ранї.

— Нема ніякої надії — говорив. — Віддих слабне, кров дійшла до легких. На житевій дорові вже єї не задержимо, приготовіть єї хиба, пан-отче, на дорогу до вічности.

Люеґера не затверджено, чув, як 4 чи 5 полицияні обурювало ся на те, що їх ще не пущено домів, хоч вже була пора до того, а один висший офіцир розповідав, що в одній касарни були карабіни уставлені в піраміду. (Сьміх.)

Президент міністрів ґр. Бадені промавляючи другий раз дав відповідь на справу задержаня телеґрамів. Бесідник покликав ся на то, що вже давнійше сказав, що правительство не видавало такого розпорядженя і готове завести слідство. Отже слідство показало, що то телеґрафістка з цікавости задержала в головнім уряді телеґрами надані в уряді ч. 18. Телеґрафістку ту укарано.

Перегляд політичний.

Комисия реґулямінова Палати послів радила вчера над справою ставленя пильних внесень. Ходить о то, щоби винайти якийсь спосіб, котрий би не дозволив надуживати реґуляміну. Пос. Абрагамович предкладав таку зміну: Пильне внесене має бути підписане бодай 20 послами; мотивував его лиш сам внескодавець, президент сам має означити час, в котрім має вести ся дискусия над пильним внесенем, але завсїгди на тім самім засїданю, на котрім буде поставлене внесене. — Гогенварт жадав, щоби пильне внесене мало 30 підписів. — Пос. Енґель радив, щоби не іти за далеко, бо замість помогти можна пошкодити справі. Дальшу дискусию відложено до суботи.

Президент італіяньского кабінету заявив вчера підчас дискусиї над заграничною політикою, що слїдує: „Ми вислали фльоту на Всхід, але на то, щоби комусь служити. Шість держав працює тепер згідно над миром та цивілїзациею і можна бути певним, що мир не буде нарушений“.

З Петербурга доносять, що куратор петербурґского округа шкільного Капустин виголосив в клюбі педаґоґічнім бесїду, в котрій виступив против відданю шкіл народних в руки духовеньства. Факт сей уважають яко ознаку ослабленя реакцийного напряму Побідоносцева.

Новинки.

Львів дня 29 падолиста 1895

— **Є. Е. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені повернув вчера з Відня до Львова.

— **Для повитаня Є. Е. митрополита Сильвестра** по повороті его з Відня яко кардинала, завязав ся, оногди комітет з Русинів львівских, сьвітских і духовних, зібраних у ректора духовної семинариї на запросини пралата о. Андрея Білецкого. Комітет уконституував ся вибравши головою о. Білецкого, а заступником голови члена Видїлу краєвого дра Дамяна Савчака. На першім засїданю ухвалено, що Є. Е. митрополита яко кардинала мають повитати промовами крил. Білецкий в імени капітули і клира, др. Савчак в імени сьвітских Русинів і старійшина Ставропиґійского інститута проф. др. Ісидор Шараневич.

— **О. Стефан Юрик**, префект духовної семинариї у Львові, має стати — як доносить „Буковина“ — ад'юнктом богословского виділу на львівскім університетї. Митрополичий ординарият у Львові згодив ся на те і уділив ему veniam legendi.

— **В станїславівскій „Рускій Бесїдї“** в новім гарно урядженім льокали (при ул. Собіского) відбули ся вечерницї, котрі удались дуже добре. До черновецкої „Буковини“ пишуть про те: Гостий місцевих і замісцевих, навіть з подальших сторін, зібралось понад 70 осіб. Про сї вечерницї навмисне в наших часописях анї не писано, анї тим менше їх не „пригадувано“, бо комітет бажав пересьвідчитись, кілько людий збере ся без аґітациї, заповідань і того клясичного, типового станїславівского: „Пригадуємо, що...“ котрі то реклями при звичайних вечерницях по просту що найменше сьмішні. Вечерницї складались з двох частин: музикально-вокальної і — танців. В першій части чули ми три повні мельодиї і краси хори (Лисенка „Ой пущу я кониченька“, Нижанківского „Гуляли“ і Копка „До Руси!“) виконані складно октетом з членів „Бесїди“ під управою о. Абрисовского,— далї сопранове сольо п-ни Проскурницкої, котра гарненько відспівала твори Артемовского („Ангел ночі“) і Лисенка („Ой місяцю, місяченьку“), відтак декламацию п-ни Будзиновскої, що з чувством виголосила патріотичний „Псалом“ В. Масляка — і чудову гру проф. Шенбаха, котрий чарував нас „Квітоньками України“ Єдлічки. Усім виступаючим дякували зібрані гучними й щирими оплесками. Опісля наступили танцї при смичковій музицї, котрі ішли весело, свобідно і з вервою під проводом професора Кумановского і Масляка. До кадриля ставало 16 пар. По годинї $2\frac{1}{2}$ по півночи почали гості розходитись на спочинок, дякуючи при тім видїлови й комітетови за так гарно уладжені вечерницї і просячи, щоби в часї посту урядив як найскорше лїтературно-музичні сходини в своїх комнатах.

— **Анкета для реформи закона о убезпеченю від нещастних случаїв** зійшла ся у Відни на нараду. Представителї робітників заявили, що не возьмуть участи в дальших нарадах, если не буде покликане до анкети більше число робітників. При кінци засїданя заявлено, що ґр. Бадені прихилив ся до жаданя робітників і покликав телеґрафічно ще чотирох робітників.

— **Холєра** проявила ся в одній новій місцевости, гусятиньского повіта, а то в Личківцях, де дня 27 падолиста с. р. занедужали дві особи, з котрих одна померла. В прочих навіщених холєрою місцевостях було з попередних днів 7 осіб в лїченю, занедужали дві особи, виздоровіла одна, померли дві, а в лїченю остало шість осіб.

— **Огні.** Дня 20 с. м. вибух огонь на обшарі двірскім в Лужній, горлицкого повіта і наробив шкоди на 13.000 зр. Шкода була забезпечена ледве на 2.500 зр. Жертвою полуміни упали цїлї припаси збіжа, стодола і парова машина. Огонь був імовірно підложений, тому зарядженo слїдство.

— **Нова аптика.** Ц. к. Мінїстерство внутрішних справ надало концесию на заложене і ведене публичної аптики в Балигородї, повіта лїского, Стан. Фалишевскому, маґістрови фармациї, котру ему ц. к. Намістництво і ц. к. староство в Лїську признало.

— **Обманець в роді Шапіри.** Дня 22 с. м. побачив один товмач еміґрацийного бюра у Відни якогось чоловіка, що як видко було, не знав, що з собою робити. Догадуючи ся, що то якийсь чужинець, приступив товмач до него і спитав, що він у Відни хоче робити. Чужинець відповів, що хоче піти до дїльницї Марґаретен та не знає куди. Товмач показав ему дорогу і дав ему крім того свою адресу, на случай, коли-б его потрібував. На другий день прийшов той чоло-

---

Старенький сьвященик приступив до постели.

— Відступіть ся на хвилю, людоньки, нехай недужа висповідає ся.

— Увільніть єї від сповіди, пан отче, — мертвий язик не говорить — обізвав ся лїкар.

— То ми вже не добудемо з неї слова?

— На земли нї!

Сьвященик уділив їй послїдного помазаня. Відтак приклляк коло постелї а люди з ним. Але заки докінчили друге „Отче наш“, відітхнула Замецка глубше, струя крови залила їй нагле уста, а з тою струєю улетїло молоде житє.

Лїкар поглянув на сьвященика, той зараз порозумів, що стало ся, але молив ся дальше.

Молив ся за умерлу.

— Як ґаздини? — питав Кирилко, коли сьвященик всїдав знов на віз.

— Вже добре — як раз скінчила!...

А заки Кирилко вернув з Каменицї, лежала Замецка вже на столї в другій комнатї зсинїла, студена....

Немов би хто в бубон ударив, так рознесло ся по доохрестних селах, що тужетиньский ґазда Замецкий застрілив свою власну жінку.

Кождий єї жалував.

А третого дня — немов би який епископ приїхав до Тужетина. Народу зійшло ся як хмари, що на обширнім подвірю Замецких було немов коло церкви на відпуст.

Кождий хотїв ще нещастну жінку відпровадити до гробу.

І Замецкого жалували. Вправдї він завинив єї смерти, але нехотячи. Та-ж нещасте не ходить в червонім кафтанї, що-б ми его з далека бачили, его оминули. Замецка вже в домовинї, вже о нїчім не знає, але він бідолаха! Доки жиє, буде собі докоряти, все заплаче, як погляне на свою дитину, що їй застрілив матір. А й то також знає, що другої такої доброї жінки як була небіжка не дістане, хоч би й на край сьвіта пішов і в білий день зі сьвітлом єї глядав.

IV.

Міский чоловік не має часу роздумувати довго над одною пригодою, він кождої хвилї чує якусь иншу новину, рух і житє на улицях міста помагає ему скоро забувати.

Але сїльский нарід в своїй тишинї? — О одній пригодї оповідає собі так довго, доки не лучить ся знов щось нового. І тї селяни довкола Тужетина були би собі ще й по двох місяцях оповідали о нещастній смерти Замецкої, коли-б по тій тихій околици не була рознесла ся друга вість.

Замецкий буде женити ся!

— Женити ся? — Так скоро забув на небіжку? Та-ж він має ще носити жалобу!

— Хто тепер о то дбає? Ще не осїла ся земля в гробі небіжки, а молодий вдовець вже оглядає ся за дівчатами. Правда, Замецкий не потрібував ся оглядати; до Каменицї не далеко —

— То его суджена з Каменицї?

— Або ж то Клярка з попівства не хороша дівчина?

— Клярка? — То не може бути!

— Не може бути? Менї ж прецї повірите, як вам скажу, що весїле вже постановлене. В недїлю були перші оповіди.

В такий спосіб я довідав ся того в дорозї з Лїбоховиць від сїльского старця, котрого я дїгнав як ішов до Тужетина.

— А що-ж на то Кирилко? Та-ж то вже була сьвята річ, що Кирилко і Клярка поберуть ся.

— Кирилко? — Саме рано відвів я его до Лїбоховиць; знаєте, що там нинї побір?

— Знаю.

— Може й ви ставали?

— Нї, я був в гостинї у брата.

— А замітили ви тих розгорячених молодців в вікнах салї?

— Всї відобрані.

— Кирилко між ними. З тужетиньских бранців взяли одинокого Кирилка. Бідний хлопець! Я вже за старий, щоби тїшити ся на его поворот з войска. Бог знає, куди его поженуть?

— Ви его отець?

— Нї, дїд. Крім мене не має нїкого, а я нїкого крім него. Тепер будемо оба опущені. Я ему то все казав, що буде з него вояк; простий як сьвічка, сильний як дуб, а виріс як ялици. І то я ему говорив, як сумно скінчить ся з тою его любовю.... Коли я ему радив, щоби не плекав в своїм серци того бодака, що спершу виглядає як пучок рожі, коли я ему казав, що Клярка любить его лиш доти, доки не лучить ся їй инший, що має мягші руки і може більше обіцяти як він — то він сьміяв ся.

„Не судіть так остро Клярку, дїдусю! — відповідав. — Она не заслугує на те. Нїхто лиш милий не може осудити серця своєї дівчини. Знаю, що буде моя, а якби я був так певний царства небесного як єї руки, то ще нинї мусїли би мене вписати між сьвятих в календари. Щасте, дїдусю, що вас Клярка не чує — плакала би з жалю. Чому ж би она мала

вік до мешканя товмача і представив ся єму яко Милош Терцель, теслџ з Ади, в бачскім комітаті на Угорщині. Він привів з собою другого чоловіка, котрого видав за свого брата. В розмові зійшов Терцель на ціль своєї подорожи до Відня і предложив товмачеви добрий „інтерес“. Він оповів, що в зентскім комітаті живе двох богатих селян, котрим він розповів байку о Віденци, що продае фальшовані гроші по дуже низькій ціні. Він обіцяв селянам, що накупить їм тих банкнотів і взяв на то від них 950 зр. З тих гроший обіцяв Терцель дати товмачеви часть під услівем, щоби він удавав перед селянами, як їх Терцель привезе, банкира — того Віденця. Товмач удав, що пристае на предложене Терцеля, однако дав о всім знати поліциї. Два дни пізнїйше дістав він від Терцеля таку телеґраму: „Інтерес зроблений. Завтра приїзджу Прошу ждати!“ І о тім повідомив товмач поліцию та ставив ся точно на другий день на двірци. Терцель приїхав дїйстно до Відня а з ним мадярский селянин. Товмач удав, що не мае часу і завів обох до поблизької реставрациї та велїв їм там ждати на себе. За хвилю вернув з аґентом поліциї, котрий обох чужинців арештував. Ні Терцель ні селянин не хотїли признати ся, чого приїхали до Відня, а казали, що хотїли оглянути місто. Обох віддано до суду.

— Фальшована телеґрама. Подібна істория як „Варшавскому Дневнікови“ з п. Романчуком лучила ся черновецкій ґазеті Bukowiner Nachrichten. Як звістно опорожнене тепер на Буковині місце православного митрополита, а епархією завідуе архимандрит Чуперкович. Кандидатами до сего опорожненого місця уважають ся о. Чуперкович і архимандрит о. Репта, але доси справа ся ще не рішена і хто знае чи о. Репта буде митрополитом. Тимчасом редакция лїберальних Bukowiner Nachrichten одержала в понедїлок телеграму з підписом проводиря лїбералів дра Ротта з Відня, що урядова Wiener Ztg. з вівтірка принесе іменоване о. Репти митрополитом, а дра Цуркана ґенеральним вікарием. Редакция звичайно зле поінформ.вана про буковинські ненїмецкі справи повірила тій неймовірній поголосці і написала навіть вступну статю про о. Репту. Ві второк румуньске населенє Черновець устроїло для о. Репти великі демонстрациї. Однако обзнакомленим з краєвими справами людям видала ся з самого початку цїла тота вість підозріною, і дїйстно вже пополудни у вівторок розійшло ся по місті, що телеграма була підроблена, значить, що цїла вість фальшава. За безвстидним обманцем шукае віденьска поліция.

— Смерть в часї вінчаня. Забобони, в які вірить богато людий, особливо селян, дуже часто стають причиною всїляких нещастних пригод. Подібне лучило ся перед кількома днями в селї Храстянї коло Пісека в Чехії. В тамошній церкві мало відбути ся вінчане 19-лїтної Анни Козлин з єї судженим. Обоє молоді стояли вже перед престолом, на котрім горіли сьвічки. Заки сьвященик вспів поблагословити молоду пару, згасла нагле одна сьвічка, — тота, що стояла перед молодою. З криком: „моя сьвічка згасла!“ упала Анна Козлин зімлїла на руки молодого. Присутні кинулись єї чутити, але вже було за пізно. Зі страху умерла на удар серцевий. — Отже що було причиною єї смерти? Забобонний чоловік скаже певне, що сьвічка, бо згасла, — а тимчасом то неправда. Коли-б дївчина не вірила в ту дурницю, що як сьвічка згасне, то стане ся нещастє, то була би не наполохала ся і не дістала би серцевого удару, а так убив єї забобонний страх.

— 216 днів в снї. З Амстердаму доносять, що в голяндскій місцевости Стевенсверт лежить молода дївчина Мария Кретсекенс вже від 216 днів в глубокім снї. Одні лїкарі кажуть, що причиною того сну есть гістерия, другі що суґестия. Лице сплячої виглядае здорово, а теплота тїла і бите серця цїлком правильні. Родичі дївчини знані яко честні люди і не допускають до сплячої нікого крім лїкарів, щоби не виставити себе на закид, що хотять робити грошеві інтереси з недуги дочки.

— Велика буря навістила дня 27 падолиста Чорне море і полудневу Росию та наробила богато шкоди. Вогато чорноморских пристаний залила вода, а вісїмдесять осіб утратило житє. Загальні шкоди обчисляють на 40 мілїонів рублїв.

— Убийство мужа. Як доносять з Амстердаму, увязнено там на приказ прокураториї звістну писательку Іванну Вонде під закидом, що отруїла свого чоловіка. Она мала єму давати до ріжних напитків отруї атропіни. Причиною злочиньства мало бути то, що муж старав ся о розвід з нею і она бояла ся, що їй відберуть дїти.

Телеґрами

Елїшав 29 падолиста. Ґр. Таффе помер нині рано о 10 год. 15 мін.

Люблина 29 падолиста. При вчерашних виборах до сойму з більшої пеілости вибрано самих лїберальних кандидатів.

Константинополь 29 падолиста. В Ерзерумі повторили ся розрухи. Турки убили 5 Вірмен а 7 тяжко ранили.

— Книгарня наукового тов. ім. Шевченка у Львові, улиця Академічна ч. 8. продае слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть І, 1 зр., Книга казок, поезиї часть ІІ, 60 кр., Твори прозаїчні ч. І. 80 кр., ч. ІІ. кр., ч. ІІІ. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. І, ІІ, ІІІ, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр.. з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. І. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московського [illegible] кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Герінґ-Герасимович. Що то є господарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Дніпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. І. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темнї[illegible] драма 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкол[illegible] землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титаґрівнадрама 20 кр. — Василь Шурат. Замітки до Черняя Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Ролянда 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

Розбишаки на ріці Місісіпі. Повіст з житя американьских полїшуків в перекладї К. Вербенка, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продае ся по цїнї 80 кр. в книгарни Ставропигійскій, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год.. на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 ран о.

За редакцию відвічальний: Адам Креховецкий

не любити мене, коли я єї так люблю? Впрочім єї ні Марта, ні пан-отець нїгде не пустять, де она могла би оглядати ся за иншими, а коли би Клярка й хотїла відвернути ся від мене, то мати і вуйко обоє розумні, не позволили би їй на то, та пригадали-б їй на обовязок супротив мене. А як мене відберуть — ну! Коли Клярка заховала для мене призязь свою від шкільних літ, то не бою ся о неї і за ті три роки!“

— Так говорив Кирилко. — Гм, пан отець єї нікуди не пустить! А пустив!

Ледве Замецка була під землею, почав вдовець глядати за якою порядною опікункою для сироти. Кирилко згадав єму, що приведе сьвященикову сестру Марту. Она вправдї була вже за стара, щоби займати ся цїлим господарством, але де не могла дати ради єї слаба рука, приходила Клярка і помагала матери.... Ба й при кухни порала ся а Кирилко був як в раю, коли приїхав з поля в полудне а Клярка сама усьміхаючись подавала єму обідати. Ані Церуцкому ґрафови не смакував так обід нікоди як єму, лише длятого, що варила его Клярка. Вечер відводив єї до Каменицї; в ночи могла вже Марта й сама дати собі раду з дитиною в колисцї.

Раз над вечер пустив ся дощ і Замецкий велїв запрягти конї, щоби відвезти Клярку домів. Кирилко духом був готовий до дороги Але Замецкий сказав, що сам єї відвезе. Кирилко подав єму поводи, сказав Клярцї „добра ніч“ і пішов до хати. Однако від того часу, чи падав дощ чи була погода, їздила Клярка вечером до дому, а Замецкий відвозив єї. Доки сїдала на заднім сидженю мовчав Кирилко; пізнїйше, коли послухала чемної просьби Замецкого і сїдала побіч него, ставав хлопець неспокійний, сумний. Сказав їй „добра ніч“ ледве єму відповіла, приїхав з поля, ставила обід перед него холодно без усьміху, без слова. Як жалунав Кирило, що сам в ночи ходив на прихоздство, щоби привести Марту до Тужетина. Без Марти була би Клярка сюди нїколи не прийшла.

А Клярка? — Говорили люди, що єї стрічали з Замецким, як сьміяли ся на возї, як жартували, що аж не красно було.

І не диво. Замецкий представляв їй ріжницю між Кирилком а собою, між поденним робітником а богатим ґаздою, а Клярка сьміяла ся з того. У Кирилка — говорив Замецкий — затверднуть їй ті мягонькі ручки, в єго бідї вівянуть ті рожі в лици, в плачу вигаснуть ті голубі очи. А біди і плачу мае жінка зарібника більше за одно полудне, як ґаздиня за цїлий вік. Він — Замецкий — може їй безпечно обіцяти щасливе житє, Клярка не ступить і кроку пішки, ось ті вороні будуть єї всюди возити, буде їй кождий кланяти ся, будуть єї в руку цїлувати. Челяд буде єї кликати не як всїх инших селянок „ґаздине“, але „пані“.

Клярка тїшила ся.

А що казав пан-отець?

Одного вечера, коли єму Клярка заявила, що не хоче Кирилка, що їй лїпше подобае ся богатий і молодий вдовець Замецкий, мусів старушок аж стола задержати ся, щоби не упав

(Дальше буде).

Найдешевше жерело закупна в Галичині

також на рати.

На теперішну пору надійшли вже великі транспорти диванів, хідників, диванів для їдальней і комнат дитинних, стінних, церковних і перед престоли. Надто портиери вовняні, занавіси коронкові, колдри, коцики до подорожи, дери на коні і санки, вкінци капи на ліжка і столи по дуже низьких цінах.

Великий вибір правдивих диванів перских і смирненьских. Задивляючо дешеві артикули декорацийні хиньского і японьского виробу.

Щоденно одержуємо нові посилки до ріжних відділів нашого маґазину, як прим. блюзки, костюми, шляфрочки, капелюші дамскі і дитинні, плащики, суконки дитинні і убраня для хлопчиків, біле Єґера, вироби волічкові, рукавички, панчохи, кальоші російскі, парасолї від дощу, артикули футряні, як зарукавки, ковнїрі, шапочки, коронки, встяжки, воальки і т. д.

П. Т. Войсковим, державним і приватним урядникам також пп. властителям дібр, оо. духовним і учителям **улекшуємо закупно запроваджаючи часткові сплати.**

Цїнники gratis і franco. 83

Листи і замовленя просимо адресовати:

До заряду Віденьского маґазину

„Au Louvre"

у Львові, площа Капітульна число 3.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаен і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Для мужчин.

При ослабленю мужеским, хоробі нервів і т. д. сьвідчить мій ц. к. упр. ґальванїчний апарат кишеневий, для власного ужитку знамениті услуги. Поручений найлїпше черев лїкарів всїх держав. Через власти санітарні розслїджений. Нїгде нема нїчого подібного. Найкрасший винаход новочасний. Проспект в сьвідоцтвами в куверті за маркою 10 кр.

І. АВҐЕНФЕЛЬД

Електротехнік і властитель ц. к. привілею. Відень, IX. Türkenstrasse 4. 63

Інсерати

(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" приймає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

С. Нельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові. 9

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.